

AMINTIRI DIN VREMURI TULBURI

1988-1992

TUDOR PĂCURARU

I. FILE DE ISTORIE PERSONALĂ	9
I.1. Mitologii ucigașe	9
I.2. Sandvici cu căcat de câine	14
I.3. Cisterna și cu duba	15
I.4. Dincă “Teleagă” și cei trei bărboși	17
I.5. Spionul acrobat	19
I.6. Tehnica suedeză și horticultura socialistă	23
I.7. Ajutor umanitar	25
I.8. Arta culinară în “Iepoca de Aur”	28
I.9. Obiectiv strategic!	31
I.10. Tovarășul Corbu	33
I.11. Cadavrul din sacoșă	37
I.12. De ce ți-e frică, nu scapi	40
I.13. Iernile de odinioară	42
I.14. Bișnițarii	45
I.15. Caloriferul și infarctul	47
I.16. Drumul spre Târgoviște	52
I.17. Balaurul	55
II. LOVITURĂ DE STAT	59
II.1. Un adevărat comunist	59
II.2. Cum m-a băgat Vasile Alecsandri în Garda de Fier	61
II.3. Cum apar bătăturile pe creier	63
II.4. Un comunist la microfonul Europei Libere	64

II.5. Cum am devenit securist	65
II.6. Prima misiune pe linie de Securitate	67
II.7. Să minți Securitatea și Partidul	69
II.8. Ochiul neadormit al lui Gorbaciov	70
II.9. Cum am devenit terorist	71
II.10. Jurnal de terorist (1)	73
II.11. Sânge pe scări	76
II.12. Elicopterul rablagit	78
II.13. Se încinge situația	79
II.14. "Lovitura de Stat"	81
II.15. Dezertarea	84
<hr/>	
III. BÂRLOG DE LUX	86
III.1. Primăverii, în decembrie	86
III.2. Cu bocancii în patul Stăpânului	90
III.3. Palatul fără ferestre	93
III.4. Piticii, mari și mici	98
III.5. Arhitectura destructivistă	99
III.6. Artă ceasoficării	101
III.7. Armata populară	103
III.8. Teroriștii din crămă	105
<hr/>	
IV. LUPTA TURNĂTORULUI CU SECURITATEA	108
IV.1. Teroristul ... terorizat	108
IV.2. Lovitura de Stat, etapa pe editură	112
IV.3. "Zamba" și umbra sa, "Hulea"	115

IV.4. Epurarea și agentul provocator	119
IV.5. Cine strunea "Cățeaua"	125
IV.6. Compromat	127
IV.7. Erou al Turnătoriei Socialiste	130
IV.8. Plecarea Stăpânilor	133
IV.9. Triumful turnătorului	135
IV.10. Cum se prind avioanele	139
IV.11. Loialitatea agentului dublu	142
IV.12. Întoarcerea turnătorului	145
IV.13. Revenirea vechilor stăpâni	147
IV.14. Coșmarul fraților siamezi	152
IV.15. Non-persoană	154

V. INTRAREA ÎN TUNEL **158**

V.1. Zodia ciomagului	158
V.2. Cascarache	160
V.3. Practica sticlei incendiare	162
V.4. Începuturile Fundației	165
V.5. Nea Bănică	168
V.6. Ambasade	169
V.7. Cum am ajuns agent sovietic	171
V.8. Oala lui Pavlik	179
V.9. Urma banilor	182
V.10. Poveste cu spioni	185
V.11. Efectul de domino	188

VI. VREMEA IMPOSTORILOR	191
VI.1. Dolarii pentru Viena	191
VI.2. O operațiune “umezită”	193
VI.3. Turnătorul care, zău, n-a fost agent	197
VI.4. Urmărit și urmăritor	200
VI.5. Cuibul Șeherezoiului	201
VI.6. Inginerii strict secrete	203
VI.7. Minicenaclul cu minifon	205
VI.8. Bomba și cel de-al treilea botez	207
VI.9. Lumina vine de la KGB!	211
VI.10. Neagentul și neînțeleptii	212
VI.11. Prăbușirea	214
<hr/>	
VII. FINAL DESCHIS	216
VII.1. Coloana a Cincea	217
VII.2. Epidemia de kaghebită	219
VII.3. Convalescența	220
VII.4. Glonțul magic schimbă istoria	222
VII.5. Generația reșapată	224
VII.6. Căderea	225
VII.7. Arheologia putreziciunii I	227
VII.8. Arheologia putreziciunii II	228

I.

FILE DE ISTORIE PERSONALĂ

*Dacă noi, cei care am trăit
acele vremuri, vom pleca fără
să istorisim ce-am trăit, anii vor
trece, oamenii vor uita,
iar lucrurile s-ar putea repeta.*

I.1. Mitologii ucigașe

Bubuitura ne-a lăsat cu urechile țiuind. Una e să tragi în poligon, iar cu totul altceva într-o cameră plină de lume, de la demisolul Televiziunii. Ne uitam unii la alții, nedumeriți, până când într-un târziu am zărit gaura micuță din geam. Nu, geamul nu se sparge când e lovit de glonț: proiectilul, precis ca un diamant, decupează doar o gaură cam cât buricul degetului mic.

- Păi așa se încarcă arma?! Mă, tu ai făcut armata?!

- .....

- **Ăia care n-au armata făcută să iasă din rând, că nu le dau ghepeu pe mână!**

De câteva ori în viață am avut un astfel de sentiment nedeslușit, ca o premoniție – și experiența m-a învățat să ascult de aceste semne ale destinului. În îmbulzeală, cum urma să-i verifice dacă știau mânuiește armamentul? Nicicum. Cine urma să-i comande? Care era misiunea? Iar eu urma să-mi petrec noaptea prin boscheți, în curtea Televiziunii, printre blindate, cu o șleahță de indivizi dintre care mulți țineau pentru prima dată o carabină GP în mână. Ideea nu-mi surâdea.

M-am întors pe călcâie și am ieșit din depozitul de armament

de la demisolul Televiziunii, urmărit de priviri nedumerite: renunțam la șansa mea de a prinde coana Revoluție de picior! De fiecare dată când trec cu autobuzul pe lângă troița de la TVR, mă gândesc la cei care nu și-au ascultat instinctul, iar azi nu mai sunt printre noi să povestească. S-au lăsat înșelați de un mit fals – și, evident, s-a sfârșit prost.

*

Fiindcă mitul „poporului scriind istoria cu arma-n mână“, mitul „Gărzilor Patriotice“ e fals. A fost scornit de Emil Bodnăraș în toamna anului 1944, ca minciună propagandistică pentru a acoperi constituirea gărzilor Partidului Comunist, alcătuite din dezertori (“pandurii” diviziilor Horia-Cloșca-Crișan și Tudor Vladimirescu, prizonieri români trecuți la dușman), comandate de spioni sovietici și înarmate de ocupant.

În realitate, participarea civililor la actul de la 23 august a fost foarte restrânsă. Iar gărzile muncitorești au fost formate nu din cele câteva duzini de comuniști aflați în libertate (majoritatea informatori ai SSI), ci din muncitorii uzinelor de armament din Capitală, hotărâți să se opună oricărei intenții a naziștilor de a distruge instalațiile. N-a fost cazul, fiindcă Armata Română a dus greul și a biruit.

După vreo douăzeci de ani, în contextul intervenției sovietice de la Praga, „Gărzile Patriotice“ au fost scoase de la naftalină de același Bodnăraș, diversionist cu școală la Moscova. Din nou, era o impostură calificată. Capacitatea de rezistență a acestor trupe neinstruite în confruntarea cu brigăzile de aerodesant sovietice era ca și nulă, dar imaginea Armatei Roșii omorând sute de muncitori români ar fi ruinat definitiv reputația URSS, producând mai multe pagube decât s-ar fi putut spera prin acțiuni militare. Tocmai de aceea, uniforma *Gărzilor* a fost croită după salopeta și bascul muncitoresc: pe ecranele televizoarelor alb-negru de la acea vreme, kakiul nu s-ar fi deosebit de griul salopetei. Armata Roșie a preferat să nu invadeze România, în 1968...

Cum tensiunile în relația cu URSS s-au perpetuat, regimul a întreținut, în deceniile care au urmat, mitul „Gărzilor Patriotice“. La fiecare 23 August, Televiziunea difuza obsesiv secvențe de „arhivă“ cu luptele *Gărzilor* din 1944 (în realitate filmate prin vara lui 1946, sub o atentă regie). Iar presa relua laudativ presupusele

„pagini de glorie“, care de altfel se regăseau obsesiv în manualele școlare (cu fotografiile falsificate cu tot). Pentru ca strategia să-și păstreze valabilitatea, trebuia menținută disponibilitatea populației de a ignora instinctul de supraviețuire, astfel încât cel puțin câteva mii, femei și bărbați, să iasă cu arma-n mână, carne de tun în calea trupelor de elită străine.

Valoarea militară reală a acestor trupe, ale căror efective se ridicau, în 1989, la 3 milioane de „luptători“ (!) era însă atât de scăzută, încât „spectacolul“ ar fi durat numai o oră – două, timp insuficient pentru a aduce URSS sub tirul mass-media mondiale. Ar fi fost o știre punctuală și atât. De aceea, pentru a maximaliza pagubele mediatic și militare ale eventualului invadator, în spațele „Gărzilor Patriotice“ și pe structura acestora a fost constituit nucleul unei „mișcări de partizani“, alcătuită din profesioniști an-

trenați, cu menirea de a ține în șah zile și săptămâni la rând dușmanul, prin insurgență¹. Nivelul a fost atât de bine secretizat încât astăzi, după treizeci de ani, încă nu cunoaștem denumirea acestor structuri autohtone „*stay behind*“. „ZZZ“ poate?

Crezându-și regimul bine apărat, Ceaușescu a trimis Armata la muncile agricole.

Spionajul sovietic a penetrat însă și acest secret. Și a pregătit planuri în consecință: în caz de invazie, grupe *Spețnaz-GRU*² aveau să „dea o mână de ajutor“ nesolicitată partizanilor români, măcelărind la grămadă civilii, pentru a-i compromite pe apărători sub numele generic de „*teroriști securiști, oamenii lui Ceaușescu*“.

În lipsa sprijinului popular, orice insurgență se stinge repede – nu însă înainte de a-l compromite și pe Comandantul Suprem, care chipurile ar fi ordonat împușcarea aleatorie a civililor, din goana mașinii. Mecanismul este descris de unul dintre diversioniștii străini participanți la evenimente: elementele *Spețnaz* „*ălăturându-se la început de unitățile de poliție [...] au deschis focul împotriva manifestațiilor cu mâinile goale, provocându-i la noi acțiuni împotriva ordinii existente. Ura față de regim era alimentată de informațiile, aproape zilnice, despre pretinse bestialități ale colaboratorilor Securității.*“³ Și astfel, prin grija părintească a Uniunii Sovietice, Revoluția Română s-a transformat în măcel, iar apoi în vânătoare de presupuși „*securiști-teroriști*“. Iar cei care mânau vânătoarea erau... chiar teroriștii, cei adevărați: spionii sovietici. Episodul ar fi hazliu, dacă n-ar fi fost atât de sângeros.

Până în clipa în care scriu aceste rânduri, nu se știe precis cine a dat, în decembrie 1989, ordinul de intrare în luptă a *Gărzilor* – deși bănuielile se îndreaptă spre viceamiralul Ștefan Dinu, șeful DIA⁴. Decizia era total nemotivată, prin raportarea la scopul inițial: spre deosebire de Praga – 1968, în România anului 1989 nu

1 În terminologia NATO, insurgența este echivalentul, pe teritoriul propriu, al luptei de gherilă duse pe teritoriul inamicului.

2 Prescurtare după *Войска специального назначения* (rus.), trupe cu destinație specială din cadrul GRU, *Главное разведывательное управление* (rus.), Directoratul Principal de Spionaj al Armatei Sovietice.

3 Cinghiz Abdullaev - Beznă sub soare, Ed. Ideea Europeană, București, 2009, p. 46. Autorul este, printre altele, general (r.) al GRU și, după propriile mărturisiri, s-a aflat în România la cumpăna anilor 1989 - 1990, în fruntea unei echipe de diversioniști înarmați.

4 Vezi Vitralii - Lumini și Umbre (Ed.) - Adevăruri Incomode - Decembrie 1989, Ed. Semne, București 2013, p. 57.

există armată străină în uniformă. Gărzile au provocat, deci, armata română – din experiența mea, folosind simulatoare. Ăstimp, „omuleții verzi“ de peste hotare au trecut la treabă, omorând la întâmplare pe cei ieșiți în stradă, pentru a alimenta ura față de regim.

Și aveau ținte destule! Intoxicați vreme de decenii cu mitul „luptei întregului popor“, oamenii au pus mâna pe arme, pentru a apăra Revoluția, pentru a reedita presupusele „pagini de glorie“ din august 1944. Intrarea în scenă a acestei noi forțe înarmate – a patra! - a intensificat haosul. Ce a rezultat, se știe. Exact conform cu proiectul: măcel. 978 de morți și 2.214 răniți, după momentul în care, la amiază, au fost distribuite civililor mii de arme de război. Dintre care 274 nu au fost recuperate nici după douăzeci de ani: probabil „omuleții verzi“ au plecat cu ele suvenir.

*

Trec anii, trece tinerețea, iar trecutul începe să ne apară învăluit într-o păclă aurie: ce bine era, că pe atunci nu te dureau genunchii - dar uiți că stăteai la catedră în costum de ski. Uiți de cozile kilometrice. Uiți de cartele. Uiți de „subprodus“ și „nechezol“. Uiți de pâinea necoaptă. Uiți de multe și începi să povestești nepoților ce bine, ce frumos era în glorioasa „Iepocă de Aur“...

Iar nepoții, ce să știe ei despre deceniile dictaturii comuniste, dacă noi – cei care le-am trăit – nu ne ostenim să ne punem pe hârtie amintirile? Și așa, se naște o nouă mitologie. Încet-încet, prezentul ajunge să nu ne mai placă și tânjim după o epocă, după o tinerețe care nu ne aparțin – și care, de fapt, nu au existat nicio dată. Sau mai precis nu au fost așa cum ni se povestește. Această alunecare spre un trecut falsificat *îmi dă o stranie senzație de déjà vu*, reînvie neliniștea nedeslușită, sentimentul de pericol din acea după-amiază de decembrie 1989.

O spun cu toată responsabilitatea: miturileucid. Au ucis deja – am văzut asta cu ochii mei. Și vor mai ucide, dacă nu ne ferim. De aceea, am decis să fixez pe hârtie câteva episoade semnificative dintr-o viață plină de aventură și neprevăzut. Nu ca să „mă dau mare“ – că n-am cu ce. Ci spre luare-aminte: ca să nu se mai repete.

Îmi pare rău, paginile care urmează nu au acea aură aurie, proprie amintirilor bunicului. Nu, aceste pagini mărturisesc despre foame și frig, minciună și umilință, asasinat, hoție și impostură. Multă, foarte multă impostură, semeță și nerușinată...

*

I.2. Sandvici cu căcat de câine

În primii ani ai „puterii populare“ devenise limpede că poporul român îi iubea din plin pe „liderii proletariatului“, veniți pe tancurile sovietice. Drept care fuseseră luate măsuri în consecință: membrii Biroului Politic nu aveau voie să se deplaseze decât cu limuzine blindate, iar nomenclatura Partidului și Statului fusese mutată într-un cartier special, de-a stânga și de-a dreapta Bulevardului Jdanov - devenit ulterior, într-o noapte de iunie 1965, Bulevardul Primăverii. Inițial, cartierul servise drept reședință consilierilor sovietici, ca atare era bine păzit. În anii '60, pe măsură ce plecau sovieticii, soseau noii locatari – eșaloanele unu și doi ale protipendadei locale.

Pe tovarășii „consilieri“ sovietici i-am mai apucat. Și n-aveai cum să-i uiți! Veniseră cu familiile, dar copiii dâșilor învățau după alt orar, la o școală specială. Erau, de fapt, mai speciali. În fiecare dimineață, când mă duceam la școală, treceam prin intersecția Primăverii cu Grădina Bordei. E acolo, chiar pe colț, o clădire stranie, un fel de bloc cu aspect de tort muiat de căldură. Era printre ultimele reședințe sovietice rămase. În curte, invariabil, doi copii – evident sovietici! – se jucau cu câinele. Mai precis se jucau cu rahații câinelui, pe care-i ungeau pe bucăți de polistiren alb, apoi mi-i ofereau peste ulucile gardului:

- Român flămând, na aici sandvici, mănâncă, satură-te!

Mă feream cum puteam – fiindcă știam că vor arunca cu “sandviciurile” după mine. În copilărie, imaginile se fixează repede – iar de atunci, de fiecare dată când văd stema Uniunii Sovietice, simt în nări miros de rahat. Da, pe tovarășii sovietici n-aveai cum să-i uiți... Spre sfârșitul anilor 1980, ambasadorul Vasile Ileașă era directorul Editurii Minerva, unde lucram ca redactor. Povestindu-i acest episod, mi-am exprimat nedumerirea.

- Am trăit mulți ani prin străinătate și am fost încă de mic

atent la ce fac și ce spun, conștient că orice negliobie se răsfrânge asupra țării. Aștia nu erau conștienți că, fiind primii sovietici pe care-i întâlneam, imaginea sandviciului cu rahat de câine va rămâne, în amintirea mea, indisociabil legată de URSS?

Ileasă, care își făcuse studiile în anii 50, la Academia Politico-Diplomatică de la Moscova, a surâs trist:

- Ideea asta că ne-au înrobit, că sunt stăpânii și totul le este permis era o mentalitate răspândită la ei, rămasă de pe urma războiului și cultivată de statul sovietic până azi. La cămin, aveam un șef de cameră – rus, evident. Un tip blond, sportiv, înalt și slab, care se trezea zi de zi la ora cinci dimineța, își dezmorțea brațele și picioarele, apoi striga: „*Deșteptarea, băieți! Ne așteaptă marile orașe ale Europei, ca să le jefuim!*“ Și nu glumea!

Nici alții nu reușeau să-i uite pe tovarășii sovietici. Și nu pot să nu mă gândesc: erau fii de spioni KGB și GRU, învățaseră bine românește, nu cumva unii dintre ei se vor fi întors, peste ani, cu arma-n mână? Fiindcă în decembrie 1989 jocul rămăsese același:

- Român flămând, na aici gulguta, înghite-o!

*

I.3. Cisterna și cu duba

Familia mea ajunsese în cartier la începutul anilor '60, în urma unui schimb de locuințe făcut *in absentiam*: taică-meu^s era în post diplomatic în Argentina, când unui potentat al epocii îi făcuse cu ochiul casa unde locuiau ai mei, la comun cu alte familii, strada Roma colț cu Iancu de Hunedoara. Drept care locatarii fuseseră cu toții mutați peste noapte.

În absența părinților mei, lucrurile lor fuseseră băgate în lăzi și scoase pe trotuar, ceea ce a stârnit furtună la Ministerul de Externe: era exact genul de abuz care-l putea motiva pe un diplomat „socialist“ să ceară azil în Occident. N-ar fi fost nici primul, nici singurul caz! Tovarășul Stuparu „de la Personal“ a fost trimis să rezolve problema. În aceeași după-amiază, ai mei aveau altă locuință, dintre cele lăsate în urmă de consilierii sovietici. Taică-meu

⁵ Francisc Păcurariu - poet, romancier și diplomat român (1920 - 1998). Vezi https://ro.wikipedia.org/wiki/Francisc_P%C4%83curariu

a aflat peste o săptămână că locuia la altă adresă, că lucrurile-i fuseseră deja mutate...

Noii noștri vecini erau de două feluri: „foști“ și „noi“. Importanța fiecăruia rezulta din poziția geografică. Cei mai de seamă dintre locatari, protipendada, erau cazați între reședința lui Gheorghiu-Dej (Bd. Aviatorilor nr. 86) și cea a lui Maurer (același bulevard, nr. 104), precum și în spate, pe strada Herăstrău, unde locuiau fiii lui Maurer, ca și Lica Gheorghiu – liderul PMR având chiar o ușă, în fundul curții, care-i permitea să iasă discret, prin spate, pentru a-și vizita familia. Erau însă puține vilele mari – cartierul fusese construit pentru angajații Uzinei de Gaz, majoritatea clădirilor sunt case duplex până în 100 de metri pătrați. Cu timpul, protipendadei i s-au construit vile mari, ultra-moderne pentru acea vreme, cu fațadele placate cu mozaic verzui, cu forme rotunjite, care le dau aspect de nave eșuate printre teii bulevardului. Iar „foștii“ au fost mutați în casele duplex.

Era ușor să distingi „foștii“ de „noi“: dimineața la șapte și jumătate, în fața caselor celor din urmă se opreau mașinile de serviciu, fiecare după rangul său: la miniștri și membrii Biroului Politic, Mercedesuri; la ceilalți, Volgi. În anii '80, pe măsura alunecării spre patologic a proverbialei zgârcenii a Tovarășului, fuseseră toate înlocuite cu Dacii negre: doar când era zăpada mare, garajul Gospodăriei de Partid trimitea mașini ARO gri, cu pragurile cromate și tracțiune integrală. Dar adevărata diferențiere o făceau, în Epoca de Aur, **Cisterna și Duba**. Spre începutul toamnei, la unii tovarăși de nădejde venea discret, la orele mici ale nopții, Cisterna și făcea plinul rezervorului pentru încălzire. Cei din adevărata protipendadă aveau încălzire pe „*combustibil lichid tip M*“. „Foștii“ făceau frigul, laolaltă cu noiăștilați, arzătorii de gaz... La fel, cei cu adevărat importanți primeau, o dată sau de două ori pe săptămână, după rang, vizita Dubei: pe mașină scria Comaliment, dar coletele cu alimente la care noiăștilați puteam cel mult visa veneau de fapt de la zâna cea bună, Gospodăria de Partid. Deja nomenclatura se stratificase: șefii mici primeau „comanda“ o dată pe săptămână, șefii mai mari de două ori pe săptămână, iar marii mahări aveau dreptul, la orice oră, să comande cantități nelimitate de carne, salam și telemea.

Sistemul pare rudimentar, dar s-a dovedit eficient vreme de

decenii în menținerea fidelității elitelor de Partid și de Stat: cum o luai pe urmele lui Pîrvulescu, cum pierdeai accesul la putina cu telemea a Gospodăriei de Partid! Tovarășului Ceaușescu, care imaginase sistemul, i se aducea „comandă“ de două ori pe zi: o Dacie 1310 break albă, fără însemne, parca pe Grădina Bordei, cam tot pe-acolo unde, cu ani în urmă, tinerii sovietici mă îmbiau cu sandviciuri cu rahat de câine. Din break cobora șoferul și un ajutor – ambii îmbrăcați în alb, ambii înarmați. Scoteau două-trei lădițe de plastic alb, sigilate, și le predau pe condică gărzii de la intrarea din spate a Palatului Primăverii.

*

1.4. Dincă "Teleagă" și cei trei bărboși

De ani buni e la modă să-i înjuri pe toți, „foști“ și „noi“, la grămadă. În realitate, nu constituiau o masă indistinctă. Și printre cei „noi“, intens satanizați în anii '90, se mai găseau oameni care, ca vecini, erau de treabă. Nu-mi iese din minte episodul cu vecinul de vizavi, Ion Dincă (da, Dincă „Pistol“, Ion „Teleagă“ etc.).

În anii aceia, acumulatorul constituia punctul slab al automobilismului românesc: la prima noapte mai răcoroasă, te lăsa baltă. Fiindcă acumulatele se făceau din reziduuri de plumb și placaj de tei, după o tehnologie antebelică. În acea dimineață de octombrie 1989, m-am urcat la volan și am dat o cheie: bateria și-a dat duhul, chiar în clipa în care Dincă ieșea pe poartă. Vede scena, vine la portbagaj și începe să împingă. Nici în ziua de azi, nici în acele vremuri un viceprim-ministru nu se plimbă singur prin oraș: acum e însoțit de un ofițer SPP, atunci era însoțit de un securist de la Direcția a V-a. Inițial, însoțitorului i-a căzut efectiv falca, apoi și-a venit în fire și a trecut și el la împins, cot la cot cu viceprim-ministrul. Dincă era încă în putere, motorul a pornit aproape imediat. A dat Dumnezeu și m-am putut revanșa, după câteva luni, percheziționându-i casa – dar asta-i altă poveste...

La polul celălalt era tovarășul David, secretarul PCR al cartierului. Pe la începutul anilor '80, organizațiile PCR ale scriitorilor deveniseră un fel de cluburi de discuții critice la adresa derapajelor din ce în ce mai absurde ale regimului: scriitorimea o luase pe

urmele lui Dinescu! Până la urmă, Comitetul Central luase decizia să le dizolve, scriitorii „încadrați în câmpul muncii“ urmând să fie transferați la organizațiile din cadrul editurilor și publicațiilor, ceilalți – la organizațiile PCR de cartier. Taică-meu – care chiar era un om de Stânga – s-a prezentat deci la tovarășul David, secretarul de Partid al Cartierului Primăverii, ca să-și facă mutația. S-a întors tare bosumflat.

De atunci, fără explicații ori comentarii, a încetat să frecventeze PCR-ul. M-am dumirit cam ce s-a întâmplat atunci când m-am dus, peste câteva săptămâni, să plătesc în numele său cotizația. Tovarășul David, ilegalist⁶ trecut bine de șaptezeci de ani, m-a primit amabil, m-a poftit să șed, s-a așezat și dânsul la birou. Până și-a scos catastifele, până a numărat banii și a semnat de primire, am avut timp să arunc o privire în jur. Deasupra sa trona, înrămată, o litografie color: Marx, Engels, Lenin și ... Stalin aliniați, umăr la umăr, bărbia (barba) sus, ochii spre dreapta (lor), la steaua roșie de pe Kremlin.

Era să ratez scaunul, dar în ultima clipă am reușit să nu mă întind de-a lungul pe covor. Eram lămurit de ce făcuse taică-meu alergie.

⁶ Membru al Partidului Comunist dinainte de 23 august 1944, când respectiva formațiune era, ca și astăzi, în afara legii.